SLADKÝ ŽIVOT

Michelle Smartová

Řecký mušketýr

HARLEQUIN

Michelle Smartová

ŘECKÝ MUŠKETÝR

Překlad

Břetislav Čenda

Milá čtenářko,

docela jsem si lámal hlavu nad tím, jestli do tohohle jablka kousnout, nakonec jsem se odhodlal. Scházíváme se zde nad knížkami plnými něhy, krajek, květin, svatebních závojů a věrné lásky.

A právě o tom posledním teď přemýšlím.

V povídce nazvané Zakázané ovoce španělské *od Jackie Ashendenová hlavní hrdina touží po sestře své manželky a jeho žena mu „podstrčí" jako syna dítě, které má s manželem své sestry. Manželští poradci, sexuologové, psychologové a jiní -logové sice tvrdí, že manželská nevěra je stará jako svět – i Helena musela dobře vědět, že jejím manželem je Menelaos, a přesto odešla do Troje s Paridem –, ale v příbězích, které máme rádi, je to jaksi nepatřičné (i když to není poprvé, co se motiv manželské nevěry stal součástí příběhu). Aspoň já to tak cítím.*

A teď, co s tím? Zůstat u těch hrdinů s čistým štítem a s dobrými konci, nebo se trochu „ušpinit" tím, o čem je normální život? A je to opravdu normální? Nebo je to zavrženíhodná výjimka a lepší bude hovořit o ideálním světě, kde se ti dva hledají, najdou a pak zpívají slavíci?

Přiznám se, že nevím. Nakonec bude záležet na autorkách, jak se rozhodnou, jaké příběhy chtějí psát, o jakých příbězích si myslí, že Vy chcete číst. Držím jim palce, aby se trefily!

S láskou
Váš Harlequin

Michelle Smartová

ŘECKÝ MUŠKETÝR

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Greek's Pregnant Bride

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2015

Překlad:
Břetislav Čenda

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2015 by Harlequin Books S.A.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Řecký mušketýr, 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-3207-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-3208-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-3209-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Christian Markos si nechal sklouznout do krku poslední kapku šampaňského a okamžitě si znovu dolil skleničku.

Věděl, že dnešek bude těžký, ale netušil, že to bude až tak trýznivé. Nijak to nezlepšilo ani dopolední pobíhání s Rokem a zdánlivě beznadějné hledání nevěsty.

Když poté stál po boku svého nejbližšího přítele v nejdůležitější chvíli jeho života, byl schopný myslet jenom na to, jak hrozně ho zradil.

Zatímco Rocco pronášel svatební slib, Christian se ze všech sil snažil, aby mu pohled neustále nezalétal k Alessandře.

Ten boj sváděl i teď.

Alessandra Mondelliová – Rokova malá sestřička. Rozkošné děvčátko, z něhož vyrostla oslnivě krásná žena. Žena, na niž by neměl ani pomyslet.

Oděná do dlouhých světle fialových šatů bez rukávů a s tmavě kaštanovými vlasy staženými do drdolu připlula ve člunu spolu se štěstím přímo zářící nevěstou. Její hebká kůže budila v jarním slunci dojem, jako kdyby ji někdo pozlatil.

V jeho očích tahle úchvatná hlavní družička zastiňovala úplně všechny, včetně nevěsty.

Když Alessandru viděl naposledy, měla na sobě

krátké krémové krajkové šaty ozdobené černými korálky a černé střevíčky s tak vysokými podpatky, že nechápal, jak v nich vůbec může chodit. Ale mohla, a to nádherně. A jak se jí při chůzi pohupoval ze strany na stranu ten její skvostný zadeček…

Ne, to vlastně nebylo přesné. To ji jen viděl naposledy oblečenou. Když ji viděl úplně naposledy, ležela sice přikrytá, ale jinak zcela nahá v posteli ve svém bytě.

Svatebčané se ze zahrady u Comžského jezera později přesunuli do tanečního sálu ve vile Mondelliových. Svatební večeře už skončila a každou chvíli měla začít večerní část programu. Během slavnostní řeči, kterou pronesl jako ženichův svědek, se mu několikrát podařilo vyvolat smích, zvláště u Stefana a Zajeda, kteří se jeho slova snažili průběžně parodovat. Místo toho, aby se poté – když už měl svou práci odvedenou – uklidnil, byl i nadále jako na trní a nemohl se dočkat, až začne hrát hudba.

Neustále po něm pokukovala jedna americká herečka s tělem, pro něž by stálo za to umřít. Ještě před šesti týdny by neváhal a okamžitě by ji oslovil. A když ne ji, tak nějakou jinou z těch úchvatných žen, které se účastnily téhle celebritami nabité události, už teď označované za „svatbu století“. Supermodelky, herečky, zpěvačky… Pro chlapa to bylo asi totéž, jako když se dítě ocitne v cukrárně.

On by ale v tom případě musel mít cukrovku, protože ho žádná z těch cukrovinek nezajímala.

Až na jednu. Tu zakázanou.

Jak mohl dopustit, aby se mu věci tak vymkly z rukou? Vystřídal už tolik postelí, ale ještě nikdy nad sebou neztratil kontrolu.

A ztratit ji právě s Alessandrou…

Mohl by to svádět na tu spoustu šampaňského,

které vypili. Mohl by se to pokusit svést na hromadu dalších věcí, veškerou vinu za to ale nesl on.

Alessandra byla tenkrát na dně. I když se to snažila skrývat, představovala uzlíček nervů. Nemohla se smířit se skutečností, že jí zemřel dědeček, který se o ni odmalička staral a vychovával ji. Ještě to nebyly ani dva týdny, co jej pochovala.

Christian se v rodinné firmě Mondelliových, což byl jeden z nejznámějších módních domů na světě, zastavil při zpáteční cestě z Hongkongu. Chtěl tam Roka vyzvednout a zajít se s ním někam večer napít, případně s ním strávit víkend na jachtě, která tomuhle italskému kamarádovi patřila. Rocco byl ale v New Yorku a on tam místo něj našel Alessandru, která trvala na tom, že spolu musí něco podniknout. Za normálních okolností by se nějak vymluvil a odletěl by svým letadlem do Atén. Jenže ještě nezapomněl, jak se na nedávném pohřbu nemohla žalem skoro ani udržet na nohou, a v jejích medově hnědých očích bylo tolik zoufalství, že jednoduše nemohl odmítnout.

Když se pak večer sešli, ta poslední věc, kterou by čekal, byla ta, že by spolu skončili v posteli.

Ženy vstupovaly do jeho života a zase z něj odcházely s železnou pravidelností. V jejím případě to ale bylo jiné – tentokrát nemohl jen tak zapomenout a jít dál. Možná proto, že byla už dlouho *součástí* jeho života. A taky za to zřejmě mohl pocit viny. Jistě, byla to Alessandra, kdo vyprovokoval ten polibek, který nakonec vedl k sexu, ale odpovědnost za to, co následovalo, spočívala plně na jeho bedrech.

Měl být silnější.

Po těch následujících šest týdnů, co ji neviděl, se na ni úporně snažil nemyslet, a docela se mu to dařilo. Ke Comžskému jezeru proto dorazil přesvědčený, že její fyzickou blízkost zvládne bez problémů.

Stačil ale jediný pohled na ni, a ten pocit viny se v něm opět probudil. V průběhu dne spolu prohodili pár slov, vyměnili si tytéž zdvořilosti jako s ostatními. Žádná konfrontace se zatím nekonala. Ale čekal na ně ještě taneční parket.

Ať už se mu to líbilo, nebo ne, ještě jednou ji bude muset držet v náruči.

Zrovna v okamžiku, kdy se muzikanti začali rozehřívat, mu Stefan něco řekl, ale on ho moc nevnímal. Všiml si totiž, že se Olivia naklonila k Rokovi tak blízko, že se uchem dotkla jeho rtů. To mu připomnělo tu večeři s Alessandrou, jak se k němu v restauraci podobně naklonila, aby ho lépe slyšela, jak intenzivně v té chvíli vnímal její smyslnou vůni…

Koutkem oka spatřil, jak si povídá s člověkem, který byl pověřený pořízením oficiálních fotografií. Zřejmě se od ní snažil dostat nějaké rady. Alessandra Mondelliová patřila totiž k nejznámějším módním fotografům na světě, což byl vzhledem ke skutečnosti, že jí bylo teprve pětadvacet, opravdu pozoruhodný úspěch. A dokázala to jen svým vlastním přičiněním.

Stefan se opakoval – opět mluvil o charitativní organizaci, kterou spolu s dvěma kamarády před pár lety založili.

Ital Rocco Mondelli, Sicilan Stefan Bianco, pouštní princ Zajed Al Afzal a on se už delší dobu intenzivně zajímali o charitativní činnost. Tvořili spolu takzvanou Kolumbijskou čtyřku. Už si nevzpomínal, kdo s tím kdysi přišel, to označení se ale v každém případě vžilo. Seznámili se v prvním ročníku studia na Kolumbijské univerzitě a jejich přátelství nejenže pokračovalo i po škole, ale dokonce se dále upevňovalo. Když bylo později čím dál jasnější, že všichni čtyři mají nakročeno k tomu, aby se jejich jména objevila na Forbesově seznamu nejbohatších lidí planety,

založili spolu charitativní organizaci. Jejím cílem bylo poskytnout zdravotně postiženým dětem vzdělání, jaké by si sice zasloužily, ale nemohly si ho dovolit. Přinášelo jim dobrý pocit, že spolu dělají i něco jiného, než že popíjejí a snaží se dostat do postele co nejvíc žen.

Všichni čtyři byli přesvědčeni, že jejich přátelství je nezničitelné.

Ale zničit se dala i ta nejpevnější ocel.

Pokusil se odpovědět něco inteligentního, obával se však, že to, co mu vyšlo z úst, připomínalo spíše nesouvislý blábol.

Stefanovu pozornost naštěstí zaujala kapela, která začala hrát první písničku. Na taneční parket zamířili za všeobecného potlesku ženich a nevěsta.

Christian na ně ale pohlédl jen krátce, pak jeho oči automaticky sklouzly zpátky na Alessandru. Dívala se přímo na něj.

Ztuhnul.

V tom okamžiku na jeho rameno rázně dopadla něčí dlaň.

„Je čas, aby ses do toho pustil taky," prohlásil Zajed a posadil se na volnou židli po Christianově levici.

Theos. Musel si s ní zatančit. Olivia to tak vymyslela. Ženichův svědek a hlavní družička…

Když se s ní cestou na parket setkal, bylo mu na první pohled jasné, že se v ní odehrává něco podobného jako v něm. Asi by trochu pomohlo, kdyby kapela hrála některou z těch svižných a radostně znějících písniček, díky nimž se stala jednou z nejznámějších hudebních skupin na světě, ani si ale bohužel zvolili romantickou baladu.

Se zatnutými zuby ji dovedl na parket, otočil se k ní čelem a uchopil ji.

Hned při prvním kontaktu mu poskočilo srdce

a hlavou mu začaly vířit snad desítky vzpomínek. Na to, jak voněla, jak chutnala…

Alessandřiny šaty byly takového střihu, že měla odhalená skoro celá záda, takže neměl jinou možnost než přiložit dlaň na její hebkou kůži. Tedy pokud by nedal ruku ještě níž, ale tam už měla zadek, což samozřejmě nepřicházelo v úvahu. Snažil se jí proto alespoň dotýkat co nejméně.

Jenže i když se snažil o co nejmenší fyzický kontakt, stejně to moc nepomáhalo. Nedokázal v sobě vypnout smysly. Nejhorší ze všeho byla ta její smyslná vůně, která si s ním pohrávala přímo zákeřně.

Pohybovali se po parketu spíše jako párek špatně naprogramovaných robotů než jako dvojice, která spolu před šesti týdny prožila vášnivou noc. Vzrušení, které se v něm začalo probouzet, když ji viděl jít uličkou k oltáři, už dosáhlo takové míry, že to bylo až fyzicky nepříjemné.

Mysli na Roka, přikázal si a zadíval se na svého zamilovaného kamaráda, který tančil se svou neméně zamilovanou manželkou. Rocco, který si jeho pohledu všiml, spokojeně pokýval hlavou a pak svou ženu políbil.

Pro Christiana to bylo jako rána do žeber.

Co by asi Rocco řekl, kdyby se dozvěděl, že jeho sestru připravil o panenství?

Ta spalující touha, která ho tehdy ovládla, jej stravovala i nyní. Obvykle mu stačila jen jedna noc, nic víc nechtěl. Jakmile si s nějakou ženou užil, už neměl co objevovat, už neměl důvod chtít to zopakovat.

Tělo mu odmítalo kooperovat s mozkem a na kůži cítil lehké svrbění. Snažil se soustředit na text písně, hlavně ale v duchu počítal vteřiny, které ještě zbývaly do konce tohohle povinného tance. Z Alessandřiny ztuhlosti usuzoval, že se jí čas vleče stejně.

Když písnička konečně skončila, dala hlavu na stranu a upřela na něj ty své velké, nevinně vypadající oči. *Theos*, byla tak krásná, ty oči, ten rozkošný malý nosík. A ty skvostné rty…

„Christiane, já…“

Ať už chtěla říct cokoli, muselo to počkat, protože k nim v tom okamžiku přistoupil Zajed, položil jí ruku na rameno a spiklenecky mrknul na Christiana. „Pokud se nepletu, tak teď je řada na mně, aby si zatančil s touhle kráskou,“ pronesl tak hlasitě, aby to slyšel i Rocco.

Ten otočil jejich směrem hlavu, zamračeně na Zajeda pohlédl, pak se ale usmál.

Určitě by ho ani ve snu nenapadlo, že by si některý z jeho kamarádů mohl začít s někým, kdo mu byl tak blízký a koho až úzkostlivě střežil.

Christian o krok ustoupil a přinutil se usmát. „Je celá jen tvoje.“

Alessandra pronesla kousavě znějící poznámku, že není ničí majetek, pořád se mu přitom ale dívala do očí, navíc se jí ve tváři na zlomek vteřiny objevil skoro až vyděšený výraz. Trvalo to opravdu jen chviličku, jemu to ale neuniklo.

Tanečním sálem se proplétalo tolik číšníků a číšnic, aby žádný z hostů netrpěl žízní déle než třicet vteřin, ale Christian se chtěl dostat pryč z toho davu, a tak zamířil k baru.

Rychle do sebe hodil skleničku bourbonu a pak se zadíval, jak teď Alessandra tančí se Stefanem. Pomyslel si, že vypadá šťastná, že může tančit s *ním*, a pak sebou trhnul, protože jej taková reakce překvapila.

Bylo přece logické a zcela přirozené, že se předtím při tanci s ním necítila dobře. Když si tenkrát spolu vyšli, ani jeden z nich nepočítal s tím, že by mohli prožít románek na jednu noc.

Byl její první milenec.

Na tu skutečnost musel myslet snad nejvíc.

Žena, kterou tisk osočoval, že měla jako dospívající dívka aférku s ženatým mužem, byla až do oné noci panna. Vždycky si myslel, že ten příběh není úplně pravdivý, skutečnost pro něj ale znamenala naprostý šok.

Jak tomu bylo doopravdy, to nebyla jeho věc. Neměl se co zajímat jak o Alessandřiny vztahy, tak o Alessandru samotnou.

Dal si další skleničku, aby se zbavil žlučovité chuti v puse, a upřel pohled na Stefanovu ruku, držící ji pevně v pase. Něco jí zrovna říkal a ona se tomu upřímně smála.

Najednou se u něj zjevil Zajed. „Schováváš se tu před ostatními?“

„Jen si dávám pauzu.“

Když písnička skončila, připojil se k nim i Stefan. „Co pijeme?“ zeptal se.

„Christian už přešel na tvrdé,“ informoval ho Zajed a ukázal na prázdné skleničky na barovém pultu.

Christian je skoro neposlouchal. Snažil se totiž zjistit, kam z parketu zamířila Alessandra. Nakonec ji našel, jak sedí u jednoho stolu se skupinkou lidí, které neznal. Dívala se přímo na něj.

Jejich pohledy se do sebe na chvíli zaklesly, pak ale Christian odvrátil hlavu a strojeně se usmál na své kamarády.

„Tak kdo si dá panáka?“ zeptal se, než ale mohli odpovědět, mávl na barmana, aby každému nalil bourbon.

Všichni tři kamarádi, sedící v dokonale srovnané řadě podél barového pultu, pozvedli skleničky a společně zadeklamovali: „*Memento vivere*!“ Pamatuj na život, to bylo jejich motto, jemuž se snažili nikdy nezpronevěřit.

„Nikdy by mě nenapadlo, že uvidím některého z nás strkat hlavu do chomoutu," prohlásil Zajed, když dopil, postavil prázdnou skleničku na pult a otřel si hřbetem dlaně ústa. „Pořád nemůžu uvěřit tomu, že se Rocco oženil. *Oženil*, chápete to?"

„Kdo by si pomyslel, že se *zamiluje*," zamumlal Stefan stejně nechápavým tónem.

Christian jen něco nesrozumitelně zabručel a mávl na barmana, aby objednal další rundu.

Možná byl cynický, ale pořád musel uvažovat o tom, za jak dlouho se ta jejich láska změní v něco hodně ošklivého. Protože tohle manželství dělalo – měnilo dva lidi plné lásky a naděje v jejich hořké karikatury.

Pro všechny bylo mnohem lepší a bezpečnější citově se nezaplétat. Christian sám to řešil tak, že si užíval, ale city do toho nepletl. Už jako kluk pochopil, že manželství není nic pro něj.

Zajed se na barové stoličce natočil tak, aby viděl do sálu. „Je tady pár docela hezkých ženských."

Stefan se usmál. „Všiml jsem si, jak po tobě hází očkem ta modelka, co předvádí spodní prádlo."

„Myslel jsem si, že je herečka."

„Ne, to je ta druhá."

„Povím vám, která je všechny strčí do kapsy," řekl Zajed. „Alessandra."

Christian k němu prudce otočil hlavu. „Něco takového ať tě ani nenapadne."

Zajed zvedl v obranném gestu obě ruce. „Jen jsem ses vámi podělil o svůj postřeh."

„Nemáš se po ní co koukat."

„Člověče, vždyť ty přece víš, že bych si něco takového nedovolil. To bych Rokovi nikdy neudě… Hej, kam jdeš?" dodal, když se Christian najednou postavil a zamířil pryč.

„Nadýchat se trochu čerstvého vzduchu."

„Není ti dobře?" zeptal se Stefan a pátravě se na něj zadíval.

„Byl to rušný den. A taky mi asi nedělá dobře ten časový posun. Objednejte další pití. Za pár minut budu zpátky."

Nešel ale ven. Místo toho zašel na toaletu a opláchl si obličej studenou vodou.

Chybělo málo, a jednu by Zajedovi vrazil.

Theos, měl by se sebrat.

To byla všechno *jeho* vina a *jeho* problém. Nikdo jiný za to nemohl.

Když se vrátil do sálu, automaticky se začal rozhlížet po Alessandře. Když ji spatřil, pohlédla na něj, jako kdyby nějakým šestým smyslem vycítila jeho přítomnost. Poté se ale rychle odvrátila.

Domníval se, že se mu daří skrývat, jak velké ho trápí výčitky svědomí. Teď, když kvůli naprosto nevinné poznámce málem praštil jednoho ze svých nejlepších kamarádů, už si to nemyslel, vrátil se však k baru, znovu se zapojil do hovoru a ze všech sil se snažil chovat jako ten starý Christian, jehož znali.

Jenomže pokaždé, když pohlédl jejím směrem, zjistil, že se na něj dívá. Jejich pohledy se vždycky na zlomek vteřiny střetly a pak oba jako na povel odvrátili hlavu. Měl ale pocit, že si to Alessandra užívá – tančila s každým, kdo ji o to požádal, a v jednu chvíli dokonce ukradla Olivii Roka a s evidentním potěšením si s ním zatančila valčík.

Když ženich a nevěsta ruku v ruce opustili taneční sál, aby se vydali na svatební cestu, jejíž cíl drželi v tajnosti, dospěl Christian k názoru, že si svou povinnost už splnil.

Po medvědích objetích se Zajedem a Stefanem, kteří si neodpustili řadu rádoby vtipných komentářů

k jeho časnému odchodu, zamířil k východu ze sálu, cestou se ale ještě jednou zahleděl na Alessandru. Tentokrát se na něj nedívala.

Když se chystal vyjít po schodech do patra, kde se nacházely pokoje pro hosty, uslyšel za sebou Stefanův hlas.

Stefan k němu došel a ještě jednou ho objal. „Zahráváš si s ohněm, kamaráde," řekl mu do ucha.

„Netuším, o čem to mluvíš."

„Jsem si jistý, že to moc dobře víš." Trochu se od něj odtáhl, zvedl ruku a plácnul ho lehce po tváři. „Musíš to skončit. *Hned*."

Christian pocítil bolestivý tlak na hrudi. Kamarádovi nedokázal lhát. „Skončilo to dřív, než to mohlo začít."

„Dobře. Hlavně ať to tak zůstane. Pro dobro všech."

Alessandra se zhluboka nadechla a zaklepala na dveře. Oslava byla ještě pořád v plném proudu, jen kapelu vystřídal dýdžej a stěny sálu se začaly otřásat. Ve vile byla spousta rozjařených hostů, tohle křídlo ale bylo naštěstí prázdné a klidné.

Chvíli počkala a pak zaklepala ještě jednou, hlasitěji.

Jestli Christian neodjel, aniž by o tom někomu řekl, musel být uvnitř. Nasvědčovalo tomu i světlo, jež bylo vidět mezerou pode dveřmi. Opatrně se zeptala Zajeda a Stefana, kam se poděl jejich chybějící kolega mušketýr. Stefan jí sdělil, že Christian si šel už lehnout, když jí to ale říkal, zvláštně se na ni podíval, jakoby podezíravě a s trochou lítosti. Snad se jí to ale jen zdálo.

Bože, jen ať je tam sám.

Jaké měla šance?

Neznamenala pro něj nic zvláštního, určitě byla jen další zářez na pelesti.

Cesta za Christianem Markosem byla od Hongkongu až po Londýn poseta zlomenými srdci. Některé nešťastnice prodaly svůj příběh bulváru. Pár se jich vyjadřovalo s hořkostí, většinou ale byla jejich slova prodchnuta touhou. Snily o tom, že jim bude srdce lámat zas a znova.

Trvalo to celou věčnost, než se klika pohnula a dveře se otevřely.

Christian měl na sobě džínsy. Jinak nic.

Překvapeně se na ni zadíval. „Co tady děláš?"

„Potřebuji si s tebou promluvit. Můžu jít dál?"

Bylo vidět, jak mu pod bronzovou kůží poskočil ohryzek. „To není dobrý nápad."

„Je to důležité."

S pevně sevřenými rty, na nichž mu obvykle pohrával úsměv, vyšel na chodbu, podíval se na obě strany a pak ji vtáhl dovnitř a zavřel dveře.

Pokoj měl uklizený a jeho smoking visel na dveřích šatny. Postel ale byla zválená, na nočním stolku ležel tablet a vedle něj stála poloprázdná láhev bourbonu a vedle ní sklenička.

„Ty jsi opilý?" zeptala se. Musela si s ním promluvit, ale Christian by při tom rozhovoru měl být střízlivý.

„Ne," odvětil stručně, přistoupil k oknu a zatáhl těžké závěsy. „Ale můžeš mi věřit, že se o to snažím."

Kdyby se jen do takového stavu mohla dostat ona sama.

„Dnešek proběhl docela dobře," řekla a posadila se nesměle do křesla. Docela by skleničku toho bourbonu potřebovala. Rozhodně by se jí pak říkalo líp, co mu musela povědět. „Rocco a Liv vypadali opravdu šťastně."

Jejich očividné štěstí mělo dvojí efekt – měla kvůli bratrovi radost a zároveň byla trochu smutná z vědomí, že sama nic takového nikdy nezažije.

Christian se opřel o stěnu u okna a založil si ruce na hrudi. Ve svém bytě tehdy neměla možnost prohlédnout si pořádně jeho tělo. Když se na něj zkoumavě zahleděla teď, stejně jako tenkrát večer pocítila, jak jí pomalu roste teplota krve.

Roky veslování a běhání na něm byly znát – měl pevnou a atletickou postavu a široká ramena. Opálený hrudník měl porostlý jemnými chloupky a přímo ji vybízel k tomu, aby se o něj opřela a nechala se obejmout.

Milovat se s ním byl zážitek, na nějž nikdy nezapomene. Nic krásnějšího dosud nezažila.

I když se tu vzpomínku pokoušela vytěsnit, zůstávala s ní, dráždila ji a pohrávala si s ní. A taky v ní vyvolávala trýznivé vědomí, že už to s ním *nikdy* neprožije.

„O čem jsi se mnou chtěla mluvit?“ zeptal se, ukončil tak úvodní část a přinutil ji vrátit se do přítomnosti. I když se nechoval nepřátelsky, nebyl to ani ten příjemný Christian, jehož znala. Nemusela být jasnovidec, aby poznala, že mu její návštěva není zrovna dvakrát po chuti.

Vyzařovalo z něj, jak moc lituje toho, co se stalo.

Srdce jí bušilo jako splašené a žaludek měla jako na vodě.

Byla to všechno její vina…

„Jsem těhotná.“

DRUHÁ KAPITOLA

Po Alessandřiných slovech se rozhostilo takové ticho, že by bylo slyšet i špendlík upadnout.

Christian se tvářil, jako kdyby dostal tvrdou ránu pěstí.

Což se svým způsobem taky stalo, alespoň podle Alessandřina názoru.

Jak ten den přečkala, vlastně ani nevěděla, jen se snažila myslet na to, že to *nesmí* Rokovi a Olivii pokazit. *Zkrátka nesmí.*

Většinu života strávila snahou ovládat se na veřejnosti, přičemž nejhorší to bylo před dvěma měsíci, když pohřbívala dědečka. Senzacechtiví novináři a reportéři se tehdy vyrojili v plném počtu. Než vešla do kostela, měla na očích černé brýle, a odmítala jim možnost pořídit snímek, po kterém tak prahli. Uchovala si chladnou hlavu dokonce i v okamžiku, kdy se tam objevil opilý Sandro, její otec alkoholik. Jen bez hnutí sledovala, jak ho Christian a Zajed odvádějí pryč.

Christian dovrávoral k posteli, těžce na ni dosedl a dal si hlavu do dlaní.

„Řekni něco, prosím tě," vysoukala ze sebe. Pálily ji oči, byla ale pevně rozhodnutá, že ať už se v příštích minutách stane cokoli, nerozbrečí se. Už se ostatně nabrečela dost.

Upřel na ni ty své podmanivé modré oči. „Jak dlouho už to víš?"

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Řecký mušketýr.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.